

de paus allemaal hebben we ze door de modder gehaald, gehekeld, het volk laten lachen met deze hypochonders van de macht. En vermits ik met mijn warhoofd de reuzeflaporen liet wapperen, weten we meteen waarom Willy Claes zo'n slecht geheugen heeft.

Maar u weet, goede lezer, dat humor en satire de institutionele structuren niet vernietigen, maar juist in stand houden. Het is bekend dat politici de grofste cartoons over zichzelf verzamelen als trofeeën. We drinken een glas, we pissen een plas en alles blijft zoals het was. En, het is geweten dat de politieke realiteit de stoutste karikatuur overtreft. Geef toe, welke scenarioschrijver zou de absurde klucht van de huidige smeergeldaffaires kunnen bedenken?

Trouwens, is dat niet de tragiek van de satiricus: als er geen slechten of bozen meer rondlopen, waar moet hij dan zijn mosterd vandaan halen. Ik denk hierbij niet aan Dyogenes, maar aan *Paul Van den Boeynants*. Honderden keren hebben wij deze vanzelfsprekende prooi gepakt, voor open doel hebben we ermee gescoord, platgetreden paden heraangelegd. Op zijn ouwe dag neemt hij wraak, de beenhouwer, en met stijl! De pijp wordt zelf satiricus. De vlam in de Pan. Geef toe: trop is teveel en teveel is trop.

3. De derde manier waarop ik mij aan politiek theater bezondigd heb, gold destijds als het neusje van de zalm. On the spot, op de plek van het gebeuren zelf tussenkomen met korte spitse agitpropfragmenten, teneinde de brandhaarden aan te wakkeren. Ik heb gezongen op de barricades en stakersposten van Boel tot Sidmar, ik heb betogingen doen vollopen, ik heb betogingen doen leeglopen. Veredelde carnavaloptochten waren het, Saturnaliën, Zottenfeesten. Ik heb er sukses gekend, ik heb ellende gekend: awoert geroep, molotovs en voetzoekers; maar een artiest heeft slechts één verzoek: je veux ...

Om een lief te imponeren, en omdat ik pacifist ben, liet ik me in 1973 oppakken tijdens een straattheateract. Op het Gentse Sint-Pietersplein speelde we vredelievend met een bakfiets en wiggeschminkte gezichten tegen een legertentoonstelling. De Gentse politie zorgde voor een prachtig dramatisch effect door net voor het einde van ons stuk vanuit Côté Cour te chargeren.

In de gevangenis belanden, al was het

dan maar in een politieel naast dronkaards, is dat niet de ultieme kick van de politiek geëngageerde kunstenaar? Een held worden, een legende, met andere woorden, zelf onderwerp voor een toneelstuk, een film of standbeeld.

Ben ik te cynisch en negatief? Goed, Tot slot nog enkele losse opbeurende bedenkingen.

Natuurlijk moeten wij kunstenaars ons bezighouden met politiek. Alleen al omdat de politiek zich met ons bezig houdt. Nee, ik heb het niet over de verdeling van subsidiegelden. Ik heb het over het feit dat driekwart van de wereldbevolking lijdt omdat ze toevallig niet in het juiste land zijn geboren, niet de juiste huidskleur, ziekte, godsdienst of familie hebben. Omdat er te weinig politieke wil is bij de politici om echt iets aan die problemen te doen, moeten alle andere burgers, kunstenaars inclusief, de machtshebbers blijvend een geweten schoppen. Of het theater daar doeltreffend voor is, betwijfel ik.

En dan nog dit. Artiest en politicus verschillen fundamenteel, en wel hierin. De politicus is bezig met *het leven*. Hij wil de

concrete realiteit conserveren of veranderen, in ieder geval beheersen, controleren. Via macht of compromissen wil hij zijn visie doordrukken. In het beste geval wil ook de politicus de samenleving leefbaarder en aangenamer te maken, en in zijn ogen kunnen kunst en cultuur daar een rol bij spelen.

Kunst houdt zich bezig met dat wat de mens niet kan controleren: liefde, passie, driften, de kosmos en kometen, schoonheid en wreedheid van de natuur. *De dood* dus. Kunst is een reflectie over de twee grootste geheimen die we kennen: geboorte en gesterf. En de zucht tussen die twee polen die we het leven noemen.

Omdat we op deze echte fundamenteen nooit vat krijgen, en ook omdat hij moet eten, houdt de kunstenaar zich al eens bezig met het triviale, de politiek bijvoorbeeld. Zo hoeft hij even niet te denken aan de magere demon, de wolf die om de hoek staat te wachten. Terwijl hij of zij met kinderlijke naïviteit als een tijdelijke god stoeit met klank, kleur, beweging en licht waant de artiest zich een sekonde onsterfelijk. Daarop is iedereen jaloers. De politicus misschien in de eerste plaats.

Herwig De Weerdt

IK BEN TONEELSCHRIJVER !

Dus ben ik lid van SABAM omdat zij mijn rechten verdedigt en omdat zij mij bijstaat en adviseert wanneer er zich eventuele moeilijkheden voordoen.

IK BEN TONEELSPELER !

Dus wend ik mij tot SABAM omdat zij mij een brede waaier van nieuwe Belgische werken kan aanbieden. Hiervoor hoef ik alleen maar haar toneelbibliotheek te raadplegen

AARZEL NIET ! Bel ons (02/286.82.11) of breng ons een bezoekje !
(Aarlenstraat 75-77 - 1040 Brussel)

IS EEN MULTIDISCIPLINAIRE AUTEURSVERENIGING